

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

15. Aarg. Nr. 8. Den 15. Januar 1866. Præis: 6 Sk. pr. Exp.

Authoritet.

(Fra „Millennial Star.”)

Naar man vil undersøge, hvad der er den første Betingelse for al Samsundsorden, vil man snart komme til den Slutning, at den bestaaer i en lovlig Authoritet eller Myndighed. Endog for dem, som ere mindre bekendte med Regjeringskunsten, maa det være indlysende, at det forholder sig saaledes. Men denne Sandhed indbefatter ogsaa en anden, som vi maae indrømme, nemlig, at Absolutismen er den høieste Grad af den lovlige Myndighed, der kan findes i noget som helst Samsund, og er det høieste Punkt, hvortil den nogen sinde kan naae. Denne Sandhed er heller ikke saa tvetydig eller ubekendt, at jo baade Verdenshistorien og vor egen Erfaring kunne give os tilstrækkelige Beviser til at retfærdiggjøre os i vor Paa-stand. Nei, baade Historien og den daglige Erfaring give os saa at sige Beviserne lige i Hænderne, og det i en rigelig Mængde.

Enhver Nation, ethvert Samsund, enhver Familie og ethvert Individ ere

ligesaa mange Beviser for, at Myndighed er en nødvendig Betingelse i ethvert Samsund. Der er Authoritet i enhver Sandhed, i Naturen og vor egen Erfaring. Arithmetiken lærer os, at to og to er fire; Erfaring har lært os, at der uden Sædtid ikke kan være nogen Høst, og paa samme Maade er der en vis Authoritet selv i Livets almindeligste Begivenheder og i de allerførste Begyndelsesgrunde af enhver Videnskab.

Hvorfølgeligst der i et Samsund ikke er nogen styrende Myndighed, eller denne kun er ringe, der er Svaghed, Worden og Sektisme; hvor den er svag med Hensyn til Oplysning, der er Uvidenhed.

En General, som ikke har den tilbørlige Commando over sine Folk, har i Virkeligheden ingen Armee at raade over, og denne har heller ikke nogen Leder i ham, og derfor han aldeles ingen Myndighed har, da er der slet ikke nogen Armee eller Organisation, men blot en uordnet Hov. Den Stat eller det Samsund, hvis Sty-

rere kun have liden eller ingen Magt, er svag og afmægtige og gaaer sin Undergang i Nøde. Heraf er det, at saa mange Revolutioner blive til Intet, da der ikke er nogen Authoritet, som det hele Folk vil anerkjende, og hvilken det kan holde sig til.

Af denne Grund er det, at Menneftene i millionvis lade sig undertvinge af nogle Faa, og de blive beherskede af dem, og det imod deres egen Overbeviisning og frie Villie. Skarer af Mennefter, der ere uden nogen Organisation, kunne Intet udrette, hvorimod en velordnet Hær af nogle faa tusinde Mand vil kunne holde hele Nationer i Tomme. Aarsagen hertil er, at der i en ordnet Armee er en styrende Magt, medens de undertvungne Millioner ikke have nogen saadan, — det er fordi den Første er organiseret, medens de Sidste blot ere en uordnet Skare. Millioner boie sig ofte for Regjeringer og Institutioner, som de foragte og hode, og hvilke de vide ere ulovlige og skadelige for Menneftenes Udvikling. Tillige gjøre de dette uagtet deres Regenters barnagtige Svaghed og stette Regjering. Paa samme Tid forbittes de i deres Hjertes over saadanne Institutioner, thi deres Bestaaen koste Penge i millionvis og Strømme af Blod, ligesom vi have talrige Exempler paa, at saadanne Regjeringer ikke alene ere en Stranke for Folkets Fremadstriden i Almindelighed, men at de ere ligesom lamslaaede, naar deres Virksomhed bedst behøves, og at Statsmænds Svaghed ikke sjelden bringer Civilisationen et Aarthundrede tilbage i Tiden. Tillige ere disse Undertrykte paa samme Tid vidende om, at de for hver Een af disse svage og uvirksomme Styreere have Hundrede iblandt sig, som ere bedre stikede til at regjere, og dog vil en heel Nation med alle sine dygtige og virksomme Mand være svag og afmægtig, saalænge Regjeringsmyn-

digheden er i Hænderne paa saadanne uduelige og uvirksomme Individuer, der ere for svage til at gennemføre deres Villie i samme Grad, som de ønske, at den skal være den ene gjældende i alle Regjeringsanliggender. Saaledes er det, og saaledes vil det blive, uagtet Folkets Utilfredshed, indtil man fjærner en saadan uduelig Regjering fra sin Plads og indsætter Andre, der ere dygtigere, og hvilke man kan have en større Tillid til. Naar endelig de Magthavendes tiltagende Uduelighed og Fordærvelse har bragt den almindelige Forbittrelse til at bryde ud i aabent Oprør, og Folket i dets Bestræbelser for at faae Deel i Statsstyrelsen har omstyrret den gamle Regjering, er Anarki og Borgerkrig blevet Følgen, da man ikke har haft Andre til at sætte i de forrige Statsstyreres Sted. Under saadanne Revolutioner er Folket kommet til den Overbeviisning, at der ikke var nogen Authoritet, hvilken Alle eller de Fleste vilde anerkjende som deres Ledere. Folkets eenstemmige Dom, at Tingenes almindelige Tilstand var forkeert, har været Grunden til den indbyrdes Enighed i at gjøre Oprør, men det er snart blevet forbi med denne, thi man er ikke kommen overeens om, hvad der var det Rette. I deres Raadvildhed ere de blevne svagere end dem, som de drev fra Statsstyrelsen, og Følgen er bleven, at enten have de gamle Authoriteter rolig indtaget deres forrige Stillinger, eller En eller Anden, der har været ledet af Ugrjærighed og Herkesyge, har tiltrauet sig Regjeringens Toiler og formedelt sin egen despotiske Villie og Politit bragt Samfundet til Underkastelse. Folket har roligt fundet sig heri, ikke fordi den nye Regjering mere end den gamle har været dets eget frie Valg, men fordi det i en saadan har faaet en Myndighed, som Alle har maattet adlyde, og man har boiet sig for den

blot for at blive befriet for Anarki. Saa-vel den ældre som især den nyere Historie er rig paa Exempler, som klarligen be- vise disse Kjendsgjerninger. Det har ikke gabnet meget, at man har skildret de Re- gjeringer, mod hvilke man har gjort Op- ror, som svage, slette og uretfærdige, og til ligesaa liden Nytte har den Paastand været, at de vare hadede af Folket, og at Opstand var retfærdig og roesværdig. Heller ikke har det været til stort Gavn om Folkets Anstuelser have været rigtige og dets Bevæggrunde gode i Begyndelsen, thi vi vide, at kun meget saa Revolutioner have faaet et heldigt Udfald, og det af den Grund, at der ikke har været no- gen almindelig anerkjendt Myndighed, som Alle vilde og maatte underkaste sig. Der- som Revolutioner skulde lykkes, maatte der altid være en anden af Folket an- erkjendt Authoritet rede til at optræde, naar den gamle Regjering var bleven om- styrtet. Dersom det blot i et nok saa kort Tidsrum er uden Overhoved, taber det sit indbyrdes Sammenhold og sin An- seelse og Magt. Dersom et Folk ikke har været saa klogt, at det har valgt sig et Overhoved eller en Statsstyrelse, førend det har gjort aabenbart Oprør, og Revo- lutionen alligevel har lykkedes, har Grun- den dertil været, at en Cromwell eller en Washington har været ved Haanden for at træde frem som sine Landsmænds Le- der — at en Mand, der havde Nationens Tillid, pludselig var fremstaaet, og hvil- ken maastee har været Sjælen i Oprøret.

En Authoritet, som er valgt og un- derstøttet af Folket, er absolut nødvendig for Samsfundets Bestaaen, og ikke saa- snart er Revolutionens Cromwell død, i hvem det har tabt sit Overhoved, førend det gamle Regimente bliver oprettet igjen.

Betragtningen af ovenanførte Kjends- gjerninger bringer en anden høist vigtig Sandhed paa vort Sind, nemlig at Alt,

hvad der bidrager til at svække Regjerin- gen, leder Samsfundet i Fordærvelse og vil omstyrte al borgerlig Orden.

For at et Samsfund skal kunne være stærkt, maae dets enkelte Dele være noie forbundne, — der maa være en almindelig anerkjendt Authoritet, og ethvert Medlem maa undertaste sig sammes Styrelse og Kontrol. Men Verden har nu i Mar- tusinder havt saadanne Systemer, Insti- tutioner og Regjeringsformer, der have været til Hinder for Menneffslægtens Ud- viking, og Nationerne have ofte solt den Jernhaand, som vilde holde dem i Sla- veri, og de have skjælet blot ved Tanken om en uindskrænket Regjeringsform, som man har frygtet for skulde misbruges til Folkets Undertrykkelse og til at gjøre udoe- lige Væsenet til blot villieløse Maskiner, Dette bringer os til at forstaae Grunden til de nyere Tidens Politik at ansprende til og befordre Sektisme samt til for en stor Deel at gjøre hvert enkelt Menneffes Willie til en Lov, eller med andre Ord, for at gjøre det til et ansvarsfrit Væsen. Naar Regjeringsmagten paa denne Maade svæk- kes, opstaaer der Uorden og Forvirring i Samsfundet. Ovennævnte Frygt er grun- det paa Menneffslægtens lange, bittere Erfaring, idet den har underkastet sig en uretmæssig Authoritet eller en Myndighed, som ikke var fra Gud. Denne Erfaring skulde være en kraftig Driveffæder til at bevæge Menneffene til at tage alvorlige Forholdsregler for at faae ordnet Sam- fundet paa en fast, varig og naturlig Grundvold.

All Historie og Erfaring beviser tyde- ligen, at den menneffelige Myndighed ikke er retmæssig. Den Frygt, som Menne- ffene nære, for at Regjeringsmagten skulde forages, og deres Bestræbelser for at svække den, ere i Sandhed tilforladelige Vidnes- byrd om Rigtigheden af vor Paastand, og det beviser endvidere, at dette er den

almindelige Anstuelſe om Tingenes Tilstand i Verden, enten man ſaa ligefrem vil tilſtaa det eller ikke. Menneſtene bevidne ſelv, omendſkjøndt ufrivilligen, at det ſikke er den menneſkelige Magt, der ſkulde beherſke Verden. Da nu denne Frygt og denne Modſtræben er grundet paa næſten ſex tusinde Aars Erfaring, ryſter dette enhver menneſkelig Inſtitution, Regjering og Authoritet fra Grundvolden af, da det beviſer, at de menneſkelige Regjeringsformer ikke ere egnede til at befordre Menneſkehedens ſande Vel.

Paa den anden Side er derimod Alt, hvad der kan anføres til at viſe, at Myndighed er nødvendig for Samsfundets Beſtaaan, et talende Beviis for, at den guddommelige Myndighed er den lovmæſſige Grundvold for ethvert Samsfund.

Denne Myndighed er gjengivet til de Sidſte-Dages Hellige formedelſt det hellige Præſtedømme. De vide dette, og derfor er det indlyſende for dem, hvad der er deres Pligt.

Da de have ſaaet denne Myndighed, kjende de den Sti, ſom de maae følge, og deres Forpligtelſer ere tydelige, nemlig, at de maae viſe denne Authoritet en ubetinget Lydighed, da den er retfærdig og den fuldkomneſte af alle Regjeringsformer.

Myndigheden er Grundvolden til Genhed. Uden den kan der ikke være nogen ſaadan, thi ethvert organiseret Samsfund maae have et almindeligt Foreningspunkt en Lov og et Overhoved, ſom Alle maae viſe Lydighed. Grundvolden til de Helliges Enighed er Guds hellige Præſtedømme. Tag dette bort, og da vil det være forbi med den. Præſtedømmet er det Middel, hvorved Gud taler til de Hellige, og det er kun, naar de ikke underſøgte ſig dette og de Aabenbaringer, ſom man giver formedelſt det, at de mangle Enighed og Kraft.

Lovlig Myndighed er Grundvolden til den ſande Frihed. Den Mand eller det Samsfund, ſom adlyder gode Love, nyder en fuldkommen Frihed. For dem, der iagttage dette, er Veien ryddet; der er ingen Stranker for dem paa deres Sti. De ſtride fremad evindeligt, og deres Udvikling moder ikke nogen Modſtand, fordi de ſelv aldrig modsætte ſig nogen lovlig Authoritet. Menneſtene ſtode imidlertid an i ſaa Henſeende ved at overtræde ſaa vel Guds aabenbarede Love, ſom dem, der ere nedlagte i vor egen Natur, og derved hindre vi vor egen Fremadſtriden, medens vi derimod befordre den ved at viſe Lydighed mod dem; thi naar diſe Love ſaaledes ikke ere imod os, lægge de heller ingen Hindringer i Veien for os — eller vi nyde en fuldkommen Frihed. Men derſom vi ikke viſe Lydighed mod denne Authoritet, møde vi Modſtand ved ethvert Skridt, vi tage, og det ikke alene formedelſt de almindelige Love, men ogſaa formedelſt dem, ſom ere nedlagte i vor egen Natur — vi have ikke nogen Frihed.

Lovlig Myndighed er Betingelſen for Fuldkommenhed. Gud og Sandheden ere fuldkomne. At forlange Beviis herfor, er det ſamme, ſom at forlange Beviis for, at det Gode er godt, og at Sandhed er Sandhed.

Uden nogetſomhelſt Beviis kunne vi være aldeles ubekymrede for, hvad de guddommelige Love ville lede os til, thi Fuldkommenhed er nødvendigviis Formaalet for og den endelige Følge af Ret og Sandhed. Det, der ſkeer ifølge de guddommelige Love, er fuldkomment, og Sandheden er altid fuldkommen i ſig ſelv, men Menneſtene afvige ſaa ofte fra den. Naar et Samsfund derimod viſer en ubetinget Lydighed mod Gud og hans Præſtedømme, vil det ſtride fremad til Fuldkommenhed. De, ſom anſee ſig for viſe, ville maaſtee indvende, at dette vel kan være fuldkommen

rigtigt, hvad Theorien angaaer, men at det ikke vil vise sig holdbart i den praktiske Udførelse. Hvad for Noget! Det følger af sig selv, at det, som er ret i Henseende til Theorien, maa ogsaa være ret, hvad Praxis angaaer. Dersom Noget er forkæert, ere vi selv Skyld deri formedelst vore egne Daarligheder. Det er urimeligt at kvæle om, enten det vil bevirke noget Godt i det praktiske Liv eller ikke, thi det vil allevegne være helbringende. Saadanne Kjøvlerier høre til de mange Daarligheder, som Menneskene gjøre sig skyldige i. Dersom vi begynde ret og fortsætte dermed, skulle vi ogsaa ende paa samme Maade baade med Hensyn til Theori og Praxis. En retmæssig Authoritet vil altid bestræbe sig for at fremme det Gode, men dersom vi ikke selv ville gjøre ret, hvorledes kunne vi da vente at nyde godt deraf? Det er barnagtigt at tale om Undertrykkelse af en retmæssig Authoritet, og at sige, at det, som er ret i Theorien, er uret i det praktiske Liv.

Menneskene forvegle ofte Guds Præstedomme og den absolute Myndighed med det menneskelige Præstedomme og Despotismen, skjøndt de ere ligesaa modsatte som Guds og Satans Herredomme. Dette er i Sandhed deres virkelige indbyrdes Stilling til hinanden.

Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige giver den bedste Oplysning om, hvad sand Frihed og en almeenyndet Regjering er, og saavidt vi vide, findes der ikke noget Samfund eller Folk paa Jorden, der kan fremvise noget Lignende. Omendskjøndt Gud sendte Joseph Smith til Verden som sin Prophet og Repræsentant samt anbefoede ham det hellige Præstedomme formedelst en Engels Sendelse, hvilket Menneskene ikke kunne modbevise, saa erklærer dog Propheten Brigham, at Gud aldrig har bestillet Joseph til Kirkens Præsident. Til denne Post

blev han valgt af denne Kirkes Medlemmer. Det er upaatvibseligt, at dette Valg skete ifølge Guds Villie, og at de Hellige onskede at vælge den samme Mand, som Herren havde valgt, men alligevel var han deres Leder, fordi de vilde, at han skulde være det.

Det maa altid erindres, at Gud og hans Præstedomme har Nøglerne til Verdens Frelse, og at det kun er formedelst dette, Menneskeslægten kan opnaae Salighed, Udbødelighed og en evig Ophøielse. Ingen kan blive frelst uden ved det hellige Præstedomme, endskjøndt Gud efter sit vise Raad har overladt til Enhver at forarbejde sin egen Saliggjørelse ifølge Menneskets frie Villie. Om end Menneskene forkaste Gud og hans Præstedomme, ere deres Forpligtelser mod ham dog de samme. Han alene har Ret til at styre og kontrollere dem, og enten de antage ham eller ikke, saa skyldes de ham dog ligesuldt Lydighed og Trofast, og dersom de ikke ville modtage den Frelse, han byder dem, ville de tilsidst erfare, at den Sti, de følge, fører til Fordærvelse. Joseph Smith og de Sidste-Dages Apostler have Guds Riges Nøgler, og Ingen kan komme i Faderens og Sønnens Nærværelse uden formedelst dem. Forskjellen mellem Guds faderlige Styrelse og Menneskenes despotiske Regjeringer lægges især for Dagen derved, at Guds Riges Undersaatter vise en frivillig Lydighed, medens Borgerne i en despotisk Stat blive tvungne dertil med Magt. Der kan ikke være mere Tvang for et Menneske at være en Hellig, end det er at være Methodist. Det er ikke saaledes med Guds Regjering som med Despotismen i de jordiske Riger, der paa tvinger Undersaatterne Religionsystemer og Institutioner, enten saa disse stemme overeens med deres Følelser eller ikke. Ingen Magt har nogensinde tvunget et Menneske til at blive en Hellig, ligesaa lidt

som Nogen kan tvinge en Saadan til at vedblive at være det, thi dette berøver ene og alene paa Enhvers Tro og frie Valg.

Paa en saadan Grundvold staae Præsident Brigham Young, de Tolv og andre af Kirkens Auctoriteter. De have deres Præstedomme fra Gud, men deres Forhold til Folket som dets Ledere er grundet paa dettes Kjærlighed, Tillid og frie Valg. Mindst to Gange om Aaret bliver deres Valg fornyet ved Kirkens eenstemmige Votum, ligesom de ogsaa blive opholdte ved de Helliges daglige Bønner. Derfor har heller ikke Verden nogen Regjeringsform, der kan sammenlignes med de Sidste-Dages Helliges, thi i de forfjællige Stater paa Jorden findes der ikke nogen Regent, der bliver saa jevnlig og eenstemmigen gjenvalgt eller nyder Folkets Tillid i den Grad, som denne Kirkes Styrere.

For end yderligere i Korthed at beskrive Bestaaelsen af den Regjeringsform, der eksisterer iblandt de Sidste-Dages Hellige, ville vi anføre et Svar, som de nyere Tidens store Prophet gav en vis Mand. Da denne spurgte ham om, hvorledes han kunde have en saa stor Magt

til at regjere saa Mange, svarede han: „Sag lærer Menneskene rigtige Grundsaetninger, og saa regjere de sig selv.“ Dette er et slaaende Beviis paa Sandheden af Guds herlige Forjættelse, at „han vilde gjere Israel til en Nation af Konger og Præster.“

Hvillen herlig og letfattelig Fremstilling om en faderlig Regjering giver Gud os ikke i Evangeliet og formedelst det Præstedomme, hvis Nøgler han anbefroede Joseph, det nittende Aarhundredes Prophet!

Regjeringskunst er en Videnskab, og dens Love ere ligesaa bestemte og indbyrdes overeensstemmende som enhver anden videnskabelig Sandhed. Derjom de Hellige forblive trofaste mod deres Religion, noie følge Præstedømmets Raad og lade den retmæssige Myndighed kontrollere dem, vide vi, hvad Resultatet vil blive, og Fremtiden vil vise, at vi ikke have taget feil i vore Slutninger. Derjom disse Betingelser opfyldes, er ikke „Mormonismens“ Skjæbne utvivlsom, thi dens endelige Bestemmelse er: Held, et almindeligt Overherredomme og fuldbodne Samsunds-Institutioner.

Betragtninger over „Mormonismens“ Guddommelighed.

(Fra „Millennial Star“)

(Fortsat fra Side 104.)

5te Capitel.

Beviserne af den hellige Skrift om Menneskeslægten's evige Tilværelse.

Vi have hidindtil ikke anført mange Beviser fra de hellige Skrifter, fordi vi

have troet, at der ere tilstrækkelige Beviser for Guddommeligheden af det Sidste-Dages Evangelium i Naturen og i Sandheden selv. Men her ville vi standse lidt, førend vi gaae videre i at henlede Op-

mærksomheden paa „Mormonismen,“ og anføre nogle Beviser af Skriften for at stadfæste, hvad vi have sagt.

I de foregaaende Capitler have vi talt om Menneskenes guddommelige Oprindelse og deres uendelige Tilværelse som virkelige Mænd og Qvinder, fordi dette Lærdoms punkt ikke alene er Nøglen til alle de øvrige af „Mormonismens“ Grundsatninger, men til enhver Ordinance, som er beialet i den hellige Skrift.

Medmindre disse Punkter blive rigtigt forstaaede, kan ikke noget Andet sees i det rette Lys. Enhver af Evangeliet's Forbringere — Nødvendigheden af Præstedømmet i Christi Kirke — de særegne Forjættelser til de gamle Fædre — Evangeliet's Forjættelser i det Hele taget — Alt dreier sig om den Kjendsgjerning, at Mænd og Qvinder evindeligt ville beholde alle deres physiske Egenstaber, og at de tillige ville være i Besiddelse af en guddommelig Natur, der sætter dem istand til at opnaae en uendelig Fuldkommenhed.

I vore foregaaende Bemærkninger have vi bestræbt os for at vise, at en Udsødelighed, ved hvilken Menneskene fremdeles ville beholde alle deres nærværende Egenstaber og naturlige Følelser og Tilbøieligheder, maa være den ene sande, fordi hvilkensomhelst anden Tilværelse i det tilkommende Liv maatte være det samme som vort Væsens Tilintetgjørelse, medens Udsødelighed, dersom der forøvrigt skal menes Noget dermed, maa være en evig Fortsættelse af vort nærværende eget Jeg.

Vi forstaae meget godt, at der ikke idag kunde borttages en eneste af de Egenstaber, som høre til vort Væsen, uden at dette paa samme Tid maatte ophøre at eksistere. Hvorledes kunne vi nu altsaa antage, at vore naturlige Egenstaber kunde blive os berøvede i en tilkommende Tilværelse, uden at vi ogsaa maatte ophøre at være de samme Væsener?

Hvis der skal foregaae en total Forandring med Hensyn til vore herligste medfødte Egenstaber, hvorledes kunne vi da beholde vor Identitet, og dersom vi ikke kunne beholde denne, hvad Gavn vilde da en tilkommende Tilværelse være for os? Hvorfor taler man til mig om Udsødelighed, dersom ikke jeg, men et anderledes organiseret Væsen skal nyde den? Dersom det er mig, der skal faae Deel i en tilkommende Tilværelse, kan jeg ikke fatte og forstaae dette paa nogen anden Maade, end at det maa være mit eget virkelige Jeg, i Besiddelse af de samme Følelser, Tilbøieligheder, Ønsker og Attraer, der røre sig i mit Indre i dette Liv. De Egenstaber altsaa, som her tilhøre os — den faderlige og moderlige Kjærlighed — Kraft til at frembringe, danne, forskjønne og ordne — Dygtighed til at regjere — Attraa efter at erhverve os det, der kan bidrage til vor Lykke og Tilfredshed, — alt dette hører til vore herligste Egenstaber, hvilke derfor maae følge os i vor tilkommende Tilværelse, dersom vi skulle beholde vor Identitet. Som vi forhen have bemærket, beviser den Rædsel, der betager os ved Tanken om, at vi skulle blive stilt ved disse Egenstaber, hvor nøie de ere forbundne med vort Væsen. Hele vort eget Jeg raaber saa at sige efter en fortsat Tilværelse med alle vore Ønsker og Anlæg, uden hvilke der ikke kan være nogen virkelig Udsødelighed for os.

Det er vort nærværende Vi med at vise, at ikke alene den indre Stemme hos os stadfæster Sandheden af, hvad vi have sagt, men de hellige Skrifter ere rige paa klare og tydelige Beviser angaaende dette Lærdoms punkt.

De begynde med at føre os hen til Fader Adam og Moder Eva, der havde en Tilværelse som Mand og Hustru, medens de endnu vare udsødelige, og vare

tillige i denne Tilstand istand til at formere sig og mangfoldiggjøres. I deres Ubdelighedstilstand kunde de elste, hade, spise, drikke, drive Agerdykning osv. De boede paa en virkelig Jord, og vare omgivne af Dyr, Frugter, Blomster, Floder, Guld, Solv, Dnyg og mange andre Slags Udelstene, og de vilde have vedblevet at eksistere evindeligen som Mand og Qvinde, Vegtmand og Hustru, omringede af disse materielle Ting, dersom de ikke havde syndet og bragt Døden ind i Verden. Deres sande og virkelige Natur var af en saadan Bestaffensked, at de kunde have nydt den selvsamme Slags Ubdelighed som den, „Mormonismen“ fremstiller. Faldet bragte Døden over Menneskene eller Tabet af deres Legemer, et Brud af deres Forening som Mand og Hustru og en Udskillen fra en virkelig Jord. Dersom de paa nogenstomhelst Maade skulde straffes for deres Overtrædelse, kunde der ikke vederfares dem nogen større Straf end at tage dem bort fra en saadan Himmel som den, „Mormonismen“ fremstiller.

Dersom nu altsaa Nutidens Christendom er sand med Hensyn til de Begreber, den fremstiller angaaende et tilkommende Liv, hvor saadanne Familieforhold som Mand og Hustru, Fader og Moder skulde evindeligt ophøre, da var det i Sandhed en stor Velsignelse, at Adam og Eva overtraadte Guds Befaling, og derved bragte Døden over dem og deres Afkom, hvilken, istedetfor at være en Straf, aabnede Veien for dem til de Christnes Himmel. Døden gjorde det muligt for dem at blive af med Alt, hvad der er „materielt“ og „sandseligt,“ og saaledes ogsaa

med Fader- og Moderfjærlighed samt Alt, hvad der hører denne Jord til. Satan viser sig visseelig i denne Henseende som Menneskenes bedste Raadgiver. Gud havde sagt til vore første Forældre, at de kunde leve evindeligt som Mand og Hustru paa en virkelig Jord, men „Slangen,“ der vidste, at det blot vilde være noget „Sandseligt,“ ledte dem bort derfra og fik dem til at tage et Levnetsløb, som bragte dem til en „aandelig“ Tilværelse.

Hvorfor bebreide de kristne Theologer Moder Eva for Faldet, naar hun derved aabnede Veien for Menneskeslægten til den Himmel, som de prædike om? Det er klart, at dersom hun ikke havde faldt, vilde Menneskene have forblevet paa denne Jord evindeligen, og saaledes vilde de have gaaet Glip af den Slags Ubdelighed, som de tale saa meget om.

At prædike om en Ubdelighed, der alene skulde bestaae i en aandelig Tilstand, ved hvilken saadanne Vaand, som dem, der sammenknyttede vore første Forældre, skulde bryde, er det samme som at prædike om Faldets Skjønhed, Elstverdigbed og Gavnlighed, ligesom en saadan Prædiken ligefrem er en Lovtale over Satan. Da det var hans Raad til Adam og Eva, som foraarsagede Legemets Død og følgerlig derved ogsaa bragte de Vaand til at bryde, der her sammenknyttede Menneskene. Saadanne Lærdomme ere i Virkeligheden hverken mere eller mindre end det samme som at paastaae, at Følgerne af Faldet ere den største Fordeel og de største Velsignelser, der tilbydes Menneskeslægten i Evangeliet.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Januar.

I Kjøbenhavns „Dags-Telegraf“ Nr. 351, Søndagen den 12de Decbr. 1865, findes følgende Stykke:

„Mormonerne. Man venter, at den amerikanske Kongres i den nu begyndte Sæssion vil opfordre Regjeringen til at tage energiske Forholdsregler imod Mormonerne i Territoriet Utah. Den lille amerikanske Troppestykke, som findes i Territoriet, ansees ikke længere for sikker imod Præsidenten, Brigham Young, og hans Tilhængeres Planer. En Korrespondent til et engelsk Blad beskriver et Sammenstød mellem Tropperne og Mormonerne som nærførestaaende og siger, at disse ere fuldstændig organiserede paa militær Viis og ville kunne optage en alvorlig Kamp. Brigham Young har i en Prædiken erklæret, at Befolkningen var fuldt rustet og rede til at forjage Amerikanerne. Mormonernes Utilfredshed er bleven fremkaldt af Lederne, som ugjerne taale, at Regjeringen i Washington har Noget at befale i Mormonernes Territorium, og Utilfredsheden næres ved, at nogle amerikanske Soldater ere blevne forlagte til den „hellige“ By ved Salthøen, samt at disse Soldater vække Skindsyge hos de mormoniske Ægteherrer. Regjeringen vilde vistnok behøve en Armees paa 50,000 Mand til at overvinde Mormonerne, hvis de for Alvor ville afstaa Overtørreredommet.“

Referenten af dette Stykke, være sig Engelsk eller Dansk, har saare liden Kjendskab til Forholdene i Utah eller til Mormonerne overhovedet. Han tænker sig Mormonerne som et ufredeligt Folk, sættende sig op mod al lovlig Auctoritet og Myndighed. Dette er ikke saa, og vi benegte det. Mormonerne ere amerikanske Borgere og leve under den frie amerikanske Constitution, der tilstaaer Enhver politisk og religiøs Frihed. Mormonerne nedsatte sig i Territoriet Utah, har opdyrket og bebygget det, ere organiserede under en Territorial-Regjering ifølge den nævnte Constitutions Bydende og ere fuldt berettigede, ja forpligtede til, som alle andre amerikanske Borgere, at være organiserede som Militær- eller Landstorm for at beskytte sig. De have ikke gjort et eneste Skridt, der staaer i Strid med den Constitution og de Love, der ere vedtagne i Territoriet, og Unions-Regjeringen har Intet at staae med deres religiøse Anskuelse. Det er sandt, at der ligger en liden Troppestykke i Territoriet til Beskyttelse mod Indianerne; men Enhver veed, hvor liden Moralitet, der raader mellem Tropper, der have ladet sig hverve for en kort Tid.

Om saadanne Bagabonder skulde forsøge at krænke Familielivets Hellighed, har da ikke de „mormoniske“ Ægteherrer Ret til og er det ikke deres Pligt at forsvare sine Hustruer og Børn? Tillade de kristne Ægteherrer, at en raa Soldatesque gjør hvad den vil med deres Familier?

Vi „Mormoner“ ansee det for hæderligt at forsvare vor hushlige Arne mod alle Voldsmand, enten af det ene Slags eller det andet, og det vil ikke nogen hæderlig eller ærefjær Mand for tænke os i. Det er sandt, at vi ikke taale Horehuse iblandt os; vi ansee det ikke for Ret at prostituere nogen Kvinde, men at Ægteskabets Baand

maa hellige Kjonneses Dngang. Den samme Lære finde vi i de hellige Skrifter og at Gud paabød streng Straf, ja Dødsstraf for Hoerlarlen og Hoerqvinden. Vi onste ikke, at de „Forenede Stater“ eller nogen anden Magt skulde indføre den for-dærvede Civilisations gruelige Folger. Det kan gjerne være, at vi i saa Fald vilde modsætte os det, ikke for at afkaste et lovligt Overherredomme, men for at forsvare Ret og Sandhed og modstaae den moralske Smitte, der som en Kræft fortærer alle saakaldte civiliserede Samsund. Vi foragte ikke den sande Civilisation, men derimod Alt, som tjener til at nedbryde den. Vi agte Menneskens Love forsaavidt de ere i Overeensstemmelse med Guds, hvilke vi agte høiere, og vi troe, at det er enhver Christens Pligt at fremme Dyd, Sandhed og Retfærdighed paa Jorden.

Besiddelser.

Ældste Niels Nielsen bestilles herved til at præsidere over Kjøbenhavn's Conference.

Ældste F. Berthelsen bestilles herved til at arbejde i Kjøbenhavn's Conference som omreisende Ældste under Ældste Niels Nielsens Bestyrelse.

G. Wiberborg,
Præsident
over den scandinaviske Mission.

Correspondance.

Amerika.

Store Saltfostab, den 14de Novbr. 1865.

Præsident G. Wiberborg.

Kjære Broder!

Da jeg ikke seer mig istand til at skrive til Enhver af de Mange, som have anmodet mig derom, haaber jeg, De undskylder, at jeg sender Dem disse Linier i det Haab, at de maatte faae en liden Plads i „Stjernen.“

Vi ankom hertil den 8de dennes, og Sunet af den yndige Stad, som laa ud-bredt for os, fyldte vore Hjertter med en sand Glæde. Da vi kom ud af Parleys Bjergpas, kom de Hellige os imøde fløkke-

viis, medbringende Frugter og Levnetsmidler i Overflodighed, og havde vi end haft vore Besværligheder paa Reisen, saa svulmede dog nu ethvert Hjerter af Glæde ved at stue ned fra de snebækkede Fjelde i den sjonne Dal, hvor Marker og Haaver endnu tildeels vare grønne og mange Træer fulde af Frugter, og det, som især forøgede vor Glæde, var de hjærlige Haandtryk og den hjertelige Velkomsthilsen, hvor-med vi modtoges af Beslægtede og Ven-

ner, der alle kappedes om at hjælpe os og gjøre os godt, og inden to Dage efter vor Aukøbsti hertil havde vi Alle Huus og Hjem. Her er en stor Overflodighed paa Levnetsmidler, og 100 Pund Meel koster nu blot 6 Dollars. Jeg arbejder paa Tabernaklet, og min Daglon er 5 Dollars, saa at jeg i 2 Dage kan for-tjene Alt, hvad vi behøve i en heel Uge, og i 14 Dage Forraad for hele Vinteren. Men de gode Tider, man har her, har bragt ikke saa saa Gedninger ind i Da-len, hvilke ønske at berige sig paa Folkets Bekostning. Ligeledes ere der nogle af Verdens Prædikanter, der under Religio-nens Maste søge at tilvende sig Rigdom, foregivende, at de ere komne her for at føre Folket tilbage til den „sande Chri-stendom.“ Dette ansøger imidlertid ikke de sande Hellige, der vide, at Israels Gud lever, at han har en Prophet og andre af sine Tjenere paa Jorden, der ere anbettede Magt og Myndighed til at handle i hans Sted.

Jeg ønske endnu engang at bære det Vidnesbyrd for Enhver, som maatte læse disse Linier, at den Tid nu er kom-men, om hvilken Gud har talet ved alle

sine hellige Propheters Mund, og hvorom Jesus i en af sine sidste Samtaler med sine Apostler sagde, da de spurgte ham, naar hans Rige skulde oprettes paa Jor-den: „Det tilkommer ikke Eder at vide Tider og Stunder, hvilke Faderen har sat i sin egen Magt.“ Tiden er nu kommen for Guds Riges Oprettelse, for „Tidernes Fyldes store Huusholdning“ og for Is-raels Indsamling. Rigets Evangelium prædikes nu „til et Vidnesbyrd for alle Folk,“ og mit Raad er til Enhver: Mand-sager Skrifterne med ydmyg Bøn til Gud om hans Aands Veiledning og med et villigt og alvorligt Forsæt at ville adlyde Sandheden, saasnart I komme til Over-beviisning om samme.

Deres Familie har det godt. I So-verdags blev jeg gift med Søster Oline Olsen fra Norge. Vi have en liden, net Beboelsesleilighed og seie os lykkelige.

Mødtag, kjære Broder, i Forening med Alle, som kjende mig, en kjærlig Hilsen fra Deres altid hengivne Broder og Ven

Christoffer Jensen Kempe.

Joseph Smiths Levnetsløb.

April 1840.

(Fortsat fra Side 110.)

Ældste Thomas Smith afslagde der-paa Beretning om Menigheden i Grind-leton, der bestod af 5 Medlemmer. Me-nigheden i Manchester blev repræsenteret af Ældste William Clayton, og talte 240 Medlemmer, 3 Ældster, 5 Præster, 4 Læ-rere og 1 Diacon. Derpaa afslagde han Beretning om følgende Menigheder: Stock-ports Green med 40 Medlemmer, 1 Præst,

2 Lærere og 1 Diacon; Peovers og Macclesfields Green med 30 Medlemmer og 3 Præster; Duchinfield Green med 30 Medlemmer og 1 Præst; Altrinchams Green med 8 Medlemmer, 1 Præst og 1 Lærer, og Middlewicks Green med 6 Med-lemmer.

Ældste David Wilding afslagde Be- retning om Menigheden i Burg og St-

ton, bestaaende af 12 Medlemmer. Menigheden ved Pottmagerierne, der talte 101 Medlemmer, 1 Eldste, 2 Præster, 4 Lærere og 1 Diakon, blev repræsenteret af Eldste Wilford Woodruff. Ligeledes afslagde han Beretning om Menigheden i Herefordshire, der bestod af 160 Medlemmer, 1 Eldste og 2 Præster; omtrent fyrgetyve af dette Antal havde været Prædikanter for de Forenede Brødre iblandt Methodisterne.

Eldste John Taylor afslagde Beretning om Menigheden i Liverpool, der talte 28 Medlemmer. Eldste Joseph Fieldding repræsenterede Menigheden i Alston i Cumberland, hvilken bestod af 40 Medlemmer, 2 Eldste, 2 Præster og 2 Lærere. Eldste Willard Richards afslagde Beretning om følgende Menigheder: Brampton's Green, bestaaende af 30 Medlemmer, 1 Eldste og 1 Præst; Bedford Green, bestaaende af 40 Medlemmer, 1 Eldste og 1 Præst — og om Menigheden i Skotland, bestaaende af 21 Medlemmer og 3 Eldster.

Forsamlingen blev sluttet for en Time. Konferencen begyndte igjen klokken halv to. Den aabnedes med Bøn, og derefter fortsattes Forhandlingerne.

Eldste John Moon afslagde Beretning om Menigheden i Layland Moss, der bestod af 6 Medlemmer og 1 Præst.

Da Eldste Willard Richards ifølge en tidligere Aabenbaring var bleven ordineret til en af de Tolvs Qvorum, blev der foreslaaet af Eldste Young og assisteret af Eldste Taylor, at Eldste Hyrum Clark bliver beklippet til Eldste Fielddings Raadgiver; eenstemmig vedtaget.

Der blev foreslaaet af Eldste Fieldding og assisteret af Eldste Young, at der udgives en Sangbog; vedtaget. Ligeledes blev der foreslaaet og assisteret, at Sangbogens Udgivelse steer under de Tolvs Bestyrelse; vedtaget.

Foreslaaet og assisteret, at der til de Helliges Gavn og Belærelse udgives et Maanedsskrift under de Tolvs Bestyrelse og Overopsyn, saasnart man kan faae et tilstrækkeligt Antal Subskribenter; vedtaget.

Foreslaaet og assisteret, at Broder John Blazard fra Samsbury ordineres til Præst; vedtaget.

Foreslaaet og assisteret, at Broder James Corbridge fra Thornley ordineres til Præst; vedtaget.

Eldste Kimball talte derpaa til Conferencen om Vigtigheden og Henfigtsmæssigheden af at ordinere en Patriark til at give Faderløse de patriarkalste Velsignelser osv. Han henviste til de Tolv, hvilke det tilkom at vælge en Saadan og ordinere ham ifølge Aandens Veiledning.

Efter flere Taler og Bemærkninger af de Eldste, ordinerede Præsident Fieldding og hans Raadgivere Brødrene Blazard og Corbridge til deres Embeder.

Eldste Kimball opfordrede derefter Skrивeren til at oplæse Conferenceforhandlingerne, og efterat dette var gjort, bleve de vedtagne ved Conferencens eenstemmige Bøtum.

Foreslaaet af Eldste Young og assisteret af Eldste P. P. Pratt, at denne Conference slutes, og at der atter holdes Conference i Preston den 6te Juli Kl. 10 Formiddag. Forsamlingen blev derpaa sluttet.

H. C. Kimball,
Præsident.
Wm. Clayton,
Skriver.

Raadet samledes igjen den 16de April ifølge Bestemmelse. Det samme Antal af Qvorumet var tilstede, som den 14de.

Foreslaaet af Eldste Young og assisteret af Eldste Taylor, at P. P. Pratt bliver Redaktør af Menighedens Maanedsskrift.

Foreslaaet af Ældste Kimball og assisteret af P. P. Pratt, at der bestikkes en Committee af Tre til at gjøre et Udvalg af Psalmer.

Der blev foreslaaet af Ældste Orson Pratt og assisteret af Ældste Wilford Woodruff, at Ældsterne Brigham Young, Parley P. Pratt og John Taylor vælges til denne Committee.

Foreslaaet af Ældste Willard Richards og assisteret af Ældste George A. Smith, at ovennævnte Tidsskrift bliver kaldet „De Sidste-Dages Helliges Millennial Star.“

Der blev foreslaaet af Ældste Brigham Young og assisteret af Ældste H. C. Kimball, at de Hellige, som ønske at emigrere til Amerika, faae en Anbefaling til Menighederne derstedes.

Foreslaaet af Ældste Young og assisteret af P. P. Pratt, at vi ikke anbefale

Nogen, som har Penge, at reise til Amerika, uden at de hjælpe de Fattige ifølge vort Raad fra Tid til anden.

Foreslaaet af Ældste John Taylor og assisteret af Parley P. Pratt, at Forlagsretten paa Lærdommens og Pagtens Bog samt Mormons Bog sikkres saa hurtigt som muligt.

Der blev foreslaaet af Ældste Woodruff og assisteret af Ældste Richards, at Ældsterne W. Young, H. C. Kimball og P. P. Pratt vælges til en Committee for at sikkre Forlagsretten.

Foreslaaet af H. C. Kimball og assisteret af W. Richards, at Ældste Peter Melling ordineres til en Evangelists Embede i Preston.

Foreslaaet af Ældste H. C. Kimball, at de Tolv atter møde paa dette Sted den 6te Juli næstkommende, hvilket blev assisteret af Ældste W. Woodruff og vedtaget.

(Fortsættes.)

Nyheder.

England. Dværgsygdommen i England er i Tiltagen, og hvis den vedbliver at udbrede sig som i det sidste Par Uger, vil man have 10,000 nye Sygdomstilfælde om Ugen, eller en halv Million om Aaret. En saadan Sygelighed bliver betænkelig, og Stemningen synes ogsaa at blive almindelig for, at Regjeringen standser enhver Transport af levende Dvæg.

Ifølge Globe er der den 1ste Januar i London- og Katharine-Dolken udbrudt en stærk Ildløs, som den 2den om Morgenen endnu ikke var sluttet; flere Varelagere ere total ødelagte. Den Skade, som Ildbranden har forvolbt, anslaaes til c. 2 Mill. Lstl.

Fra Skotland, den irske Kanal og Plymouth er der indlobet Beretninger om en voldsom Sydveststorm den 1ste Januar, der har foranlediget en Mængde Skibbrud ved de engelske Kyster.

I Anledning af Fenierbevægelsen i Irland finde stadig Troppebevægelser Sted. Flere mindre Stæder, der hidtil have været uden Garnison, have nu faaet en saadan.

Ifølge „Dublin Evening Mail“ er der den 3die dennes blevet affhyret et Skud efter det Jernbanetog, i hvilket Lordstatholderen af Irland, Lord Wodehouse,

besandt sig. Ruglen fusesede forbi Lokomotivførerens Hoved; hvorvidt der har været tilsligtet et Attentat mod Statholderen, er uklart.

Preussien. Fra Preussien erfares, at Slottet Putbus paa Den Rügen er blevet ødelagt ved en Ildebrand Natten mellem den 23de og den 24de s. M.

Befolkningen i det nordlige Tydskland er før Diebliffet sat i stærk Uro ved Trichinsygdommens Udbredelse paa forskjellige Steder, navnlig i den preussiske Provinds Sachsen. Den er med Gæt optraadt meget voldsomt i den lille By Hederleben (tæt ved Magdeburg), og har i kort Tid krævet over 70 Offre. Fra alle Tydsklands Egne har der som Følge heraf indfundet sig Læger og Naturforskere i Hederleben for at undersøge denne Sygdoms egentlige Beskaffenhed. Af 320 Trichinsyge i Hederleben er der død 75, deriblandt intet Barn under 14 Aar, hvorimod 60 Børn vare angrebne, hvilket man forklarer af, at Børnene i hiin fattige Egn kun sjældent faae Kjød at spise, deels ogsaa af den Omstændighed, at hos yngre Individuer Tarmtrichinerne lettere udsøndres, ligesom Musklerne regenerere sig med større Energi. At Sygdommen har faaet saa stor Udbredelse forklares af, at Slagteren har blandet Kjødet af det trichinbesængte Sviin, der forekom ham selv mistænkeligt, med Kjødet af to sunde Sviin. Han selv og hans Kone horte til de første Offre. Af det derværende Sulterraffinaderies Arbeidere have 24 spiiist af Kjødet og ere alle døde.

Spanien. Der er udbrudt en Militairopstand i Aranjuez, i Spidsen for hvilken General Prim staar. Der hersker et stort Rore i Hovedstaden.

Grækenland. Tilstanden i Grækenland er betænkelig. Ifølge et Telegram meddeles der, at Grækenlands Stytsmagter ere blevne enige om en Intervention i Grækenland, og at det er steet efter umiddelbart Andragende derom af Kongen af Danmark hos Dronning Victoria.

Tyrkiet. Choleraen er atter udbrudt i Alexandrien.

Blandinger.

I Sverrig udgives nu 202 Blade og Tidsskrifter, hvoraf 45 i Stockholm, 9 i Upsala, 8 i Goteborg, 6 i Jonkoping, Lund og Malmo, 5 i Kalmar, Lindkoping, Westerås og Wisby, 4 i Gessle, Halmstad, Karlskrona og Karlstad. I Norrköping udgives kun et eneste Blad.

Følgende statistiske Oplysninger angaaende Befolkningen i Frankrig ere nylig blevne offentliggjorte: Mandkjønnet og Qvindkjønnet er omtrent lige stærkt repræsenteret, nemlig med 18,645,276 af førstnævnte og 18,741,037 af sidstnævnte, hvilke tilsammen danne 9,054,030 Familier. Af mindreaarige Drengene er der 5,009,120, af mindreaarige Piger 6,106,321. Af 8,579,016 ugifte Personer ere de 4,479,850 Fruentimmer. Der er 931,093 Enkemænd og 1,790,126 Enker. Af Enkemændene ere kun 81 ikke over 20 Aar, men af Enkerne 820. Frankrig tæller for Diebliffet

1,529,154 Piger i en Alder fra 15—20, og 1,308,366 Ynglinge af samme Alder. Qvinderne vise sig at være de længstlevende: 3 ugifte Fruentimmer ere 106 Aar, og 2 Enker ere endnu ældre. 17,371 Mænd og 13,409 Fruentimmer ere blinde; 12,447 Mænd og 9,509 Fruentimmer ere døvstumme; 22,319 Fruentimmer og 2,372 Mænd ere berøvede Forstandens Brug. Der er 23,407 mandlige og 18,118 qvindelige Idioter.

Til Fabrikation af Papir indføres nu i England i stor Mængde et Slags Græs fra Spanien. Græsset, der kaldes Esparto-Græs, vozer uden Dyrkning i alle de sydlige spanske Provinde; man havde her hidtil brugt at tørre det for at anvende det til Brændsel, men siden man udfandt, at det kunde bruges til Papir, er dets Værdi steget betydelig, og Landmændene have havt store Indtægter deraf. Prisen er nu 4 Eftl. pr. engelsk Ton frit ombord, og sidste Aar indførtes der ca. 50,000 Tons deraf i England.

Tiden er nær!

Mel. Do what is right etc.

Tiden er nær — da Messias vil komme,
 Aar efter Aar bringer Stunden os nær.
 Salig den Dag, naar paa Jorden de Fromme
 Hilsse: Velkommen! den himmelske Hær.

Chor.

Derfor taalmodig, lad trofast os stride —
 „Sandhed og Ret“ i vort Banner skal staae;
 Venlige Engle vil staae paa vor Side —
 Herren vil selv see, at Seiren vi faae.

Tiden er nær — da som rasende Fjender,
 Riger og Folk mod hinanden vil staae.
 Saligt for os, at vi Sandheden kjende,
 Om end et Lidet i Trængsel vi gaae.

Chor.

Derfor taalmodig, etc.

Tiden er nær — thi til Zion de stoffes —
 Aarlig de Ydmyge samles i Hast;
 Aldrig af Verden de Trofaste røffes —
 Zion og Sandheden holde de fast.

Chor.

Derfor taalmodig, etc.

Liden er nær — da Guds Følt, fra sit Kammer,
 Hører om Babels hastige Dom —
 Hører, at Israels mægtige Stammer
 Som en Lavine fra Bjergene kom.

Chor.

Derfor taalmodig, etc.

Liden er nær — Jordens Grundbolde bæve —
 Jordstjælv bebude, at Dagen er nær —
 Bjerge fornedres og Dalene høves —
 Isen selv smelter for Israels Hær.

Chor.

Derfor taalmodig, etc.

Simlen og Jorden for Herren bevæges —
 Alle skal kjende den Hviestes Magt.
 Salig den Dag, da Guds Børn vederqvæges —
 Sandhedens Fjender i Støvet er lagt.

Chor.

Derfor taalmodig, etc.

C. C. A. Christensen.

Indhold.

	Side.		Side.
Authoritet	113.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	123.
Betragtninger over „Mormonismens“ Guddommelighed (fortsat)	118.	Nyheder	125.
Redaktionens Bemærkninger	121.	Blandinger	126.
Correspondance	122.	Poesie	127.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorensøensgade Nr. 14 1ste Sal tilbenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. W. Borch.

Trykt hos F. C. Borch.